

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľov: **1/ R.**, alias R., nar. X., arménskej štátnej príslušnosti, t. č. Pobytový tábor O., **2/ K.**, alias G., nar. X., arménskej štátnej príslušnosti, t. č. Pobytový tábor O., **3/ H.**, alias G., nar. X., arménskej štátnej príslušnosti, t. č. Pobytový tábor O., **4/ A.**, alias G., nar. X., arménskej štátnej príslušnosti, t. č. Pobytový tábor O., všetci zastúpení Mgr. J., právnu P., M., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p.: MU-422-32/PO-Ž/2009 zo dňa 26.10.2009, na odvolanie navrhovateľov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/84/2009-41 zo dňa 20.1.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/84/2009-41 zo dňa 20.1.2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. p. MU-422-32/PO-Ž/2009 zo dňa 26.10.2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľke a jej trom maloletým deťom azyl a podľa ustanovení § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľkou a za takejto situácie následne rozhodol správne a v súlade so zákonom o azyle, keď navrhovateľke a jej deťom neudelil azyl a neposkytol im ani doplnkovú ochranu, pretože ich dôvody nepovažoval za dôvody, pre ktoré by bola navrhovateľka a jej deti v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavené reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Krajský súd sa pri posudzovaní rozhodnutia odporcu podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku a dospel k záveru, že postup odporcu ako aj jeho rozhodnutie boli vydané v súlade so zákonom.

V nadväznosti na hlavný dôvod navrhovateľkinej žiadosti – konflikty s miestnym policajtom a s tým súvisiace problémy jej i jej syna a ich obavy o bezpečnosť – krajský súd uviedol, že tento nemožno subsumovať pod dôvody relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a zdôraznil, že ak je pôvodom prenasledovania súkromný subjekt (N. otec, hoci povolaním policajt, no vo vzťahu k navrhovateľke a jej deťom vstupoval ako súkromná osoba), nemožno hovoriť o prenasledovaní navrhovateľky pre takýto súkromný spor.

K odvolacej námietke navrhovateľky ohľadom neudelenia azylu z humanitných dôvodov krajský súd uviedol, že takéto udelenie azylu z humanitných dôvodov predstavuje nenároková právny inštitút a bolo preto v medziach správnej úvahy odporcu, aké konkrétne dôvody bude za ne považovať. Dodal, že výpočet humanitných dôvodov je v kompetencii Ministerstva vnútra

Slovenskej republiky, ktoré ako správny orgán rozhoduje o udelení azylu na základe správnej úvahy.

Vyjadril názor, že navrhovateľka sa žiadosťou o udelenie azylu z humanitných dôvodov snažila prekryť dôvody výlučne ekonomického charakteru, pretože opakovane počas konania poukazovala na svoju nepriaznivú ekonomickú situáciu, do ktorej sa dostala následkom zemetrasenia v roku 1988 ako aj na údajné vyhlásenie jej manžela za nezvestného a dlhodobú práceneschopnosť, následkom čoho žila v domovskej krajine len zo štátnej podpory, ktorá bola pre ňu a jej deti nepostačujúca. Tieto skutočnosti existenciu relevantných dôvodov pre udelenie azylu z humanitných dôvodov nepreukazovali, preto udelenie azylu podľa § 9 zákona o azyle pre ťaživú situáciu navrhovateľky vyplývajúcu zo všeobecne zlej economickej situácie v Arménsku nebolo dôvodné.

Námietky navrhovateľky o nedostatočnom zistení skutkového stavu potrebného pre posúdenie vecí a nesprávnom posúdení otázky udelenia azylu alebo poskytnutia doplnkovej ochrany, krajský súd považoval za nepodložené a nedôvodné s poukazom na § 32 SP, v zmysle ktorého má odporca povinnosť zistiť skutočný stav vecí len v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľka v správnom konaní uviedla.

Vo vzťahu k doplnkovej ochrane krajský súd pripomenul, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území Slovenskej republiky tým žiadateľom, ktorým nebol udelený azyl, ale u ktorých by z taxatívne vymedzených dôvodov bolo neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Krajský súd konštatoval, že odporca nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bránili návratu navrhovateľky a jej detí do krajiny pôvodu a neboli ani zistené žiadne informácie o tom, že by žiadosť o azyl v inej krajine bola zo strany arménskych štátnych orgánov posudzovaná ako trestný čin a bola preto postihovaná a preto odporca rozhodol v súlade so zákonom, keď navrhovateľke a jej deťom doplnkovú ochranu neposkytol.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľke a jej deťom neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka a jej syn K. odvolanie, v ktorom opätovne opísali konflikt s otcom dievčaťa, ktoré navrhovateľka učila princípom mormónskej cirkvi. Ďalej uviedli, že situácia v Náhornom Karabachu je napätá a nestabilná a preto sa navrhovateľka obáva o život svojich detí a svoj. Namietala, že neochota a neschopnosť arménskych štátnych orgánov pomôcť jej vyplýva zo správ o dodržiavaní ľudských práv v Arménsku.

Krajskému súdu vyčítala, že sa nevysporiadal dostatočne s jej námietkou ohľadne nedostatočného odôvodnenia neudelenia azylu z humanitných dôvodov, keď z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a len konštatoval, že v priebehu konania nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by k takémuto rozhodnutiu viedli.

Vyjadrila názor, že splňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany a že odporca mal skúmať situáciu, ktorej by čelila v prípade návratu do Arménska a nie situáciu, ktorej čelila pred jej odchodom. Dodala, že v Arménsku už nikoho nemá, po zemetrasení prišla o dom, žila v zdraví škodlivých unimobunkách, Arménsko jej nebolo schopné poskytnúť adekvátnu ochranu a vzhľadom na neľudské podmienky, v ktorých by bola nútená po návrate žiť, mala za to, že jej návrat do Arménska by bol neúnosný a neprimeraný.

Na základe uvedeného navrhla rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že odvolacie dôvody sú totožné s dôvodmi opravného prostriedku, s ktorými sa už vysporiadal aj v samotnom preskúmanom rozhodnutí. Nestotožnil sa s tvrdením navrhovateľky, že bola prenasledovaná z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle a konštatoval, že v jej prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z rohu 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu

navrhovateľov nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8.6.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1/ zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľke a jej trom deťom na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami

navrhovateľky v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľky a jej syna K. a obsahom správ o krajine pôvodu (informácie z portálu www.businessinfo.cz, analýza krajiny pôvodu Arménsko z 2.2.2009 a 17.3.2008 Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR, súhrnná teritoriálna informácia a informácie poskytnuté právnu zástupkyňou navrhovateľky), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľka žiadala o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľky do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľky o udelenie azylu zo dňa 6.8.2009, dôvody jej žiadosti boli totožné s dôvodmi v predchádzajúcom konaní o udelenie azylu v roku 2008 (teda že po zemetrasení v roku 1988 prišla o celý majetok, žili v unimobunkách, z nepostačujúcej štátnej podpory, v blízkosti jej domova prebiehali ozbrojené konflikty medzi záujmovými skupinami podporujúcimi primátora mesta Gyumri a jeho protikandidátov, čo ohrozovalo životy bežných občanov) s tým, že ich doplnila o ďalší dôvod a to, že z Arménska sa rozhodla odísť z bezpečnostných dôvodov po tom, čo sa jej mal vyhrázať opitý otec (policajt) dievčaťa, ktoré chodilo na stretnutia členov mormónskej cirkvi, kde navrhovateľka vyučovala, z dôvodu, že chcel aby jeho dcéra bola pravoslávneho vierovyznania. Dievča sa neskôr pokúsilo o samovraždu a v nemocnici zomrelo. Z dotazníka vyplýva tiež, že jej deti nemali v Arménsku žiadne osobné problémy, no nechcela ich nechať samé bez starostlivosti a finančných prostriedkov a preto vycestovali s ňou. Na otázku, či sa obáva niečoho v prípade návrhu do Arménska uviedla, že sa obáva, že sa budú opakovať problémy, pre ktoré ho opustila.

Z dotazníka syna navrhovateľky K. zo dňa 18.8.2009 vyplýva, že mal v Arménsku osobné problémy, keď v lete 2007 ho vzali policajti a chceli, aby sa priznal k vykradnutiu obchodu, pričom ho bili a vyhrážali sa mu. Keď prišiel domov, matka mu oznámila, že o tom vie, pretože jej telefonoval policajt, ktorý bol otcom dievčaťa, ktoré chodilo na stretnutia mormónskej cirkvi s jeho matkou. Vyjadril názor, že aj to obvinenie z vykradnutia obchodu naňho kvôli tomu zvalili, aby jeho matka presvedčila dcéru policajta, nech na stretnutia mormónov nechodí. Na otázku, či tento

problém nejako riešili, odpovedal, že nie, lebo to nestihli, keďže na druhý deň z Arménska z obavy o vlastnú bezpečnosť odišli.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľke a jej deťom azyl, poukázal na to, že v ich prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle ako aj to, že odôvodnenie žiadosti nepovažoval za dostatočné a dôveryhodné aj s prihliadnutím na to, že v čase od prvého vstupu na územie Slovenskej republiky uvádzala navrhovateľka rôzne dôvody svojich žiadostí ako i na to, že nemožno označiť za „šťastnú náhodu“ skutočnosť, keď po opustení Slovenskej republiky sa navrhovateľka dopravila na územie Rakúska, kde tiež požiadala o azyl a tu zistila, že sa tu nachádza aj jej manžel, ktorého považovala za nezvestného, a požiadala tu o azyl.

Odporca na základe uvedeného dospel k záveru, že u navrhovateľky a jej detí nebolo preukázané, že bolo voči nim vyvíjané závažné alebo opakované konanie spôsobujúce ohrozenie života alebo slobody, alebo iné konanie spôsobujúce psychický nátlak na ich osoby vykonávané, podporované alebo trpené štátnymi orgánmi Arménska, ani nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle, z čoho je zrejmé, že ani navrhovateľka ani jej deti nespĺnili podmienky v zmysle § 8, § 10 zákona o azyle. Odporca tiež vyslovil, že neboli splnené ani podmienky pre udelenie azylu z humanitných dôvodov a dodal, že na jeho udelenie nie je právny nárok.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľka a jej deti spĺňajú podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Odporca uviedol, že pri posudzovaní opodstatnenosti žiadosti nebolo ničím hodnoverne preukázané, že by boli navrhovateľka a jej deti v krajine pôvodu vystavení mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu a nie je dôvod domnievať sa, že v prípade ich návratu do Arménska by boli vystavení reálnej hrozbe vážneho bezprávia tak, ako to vyplýva zo zákona o azyle. Dodal, že v Arménsku bol v roku 2003 zrušený trest smrti za akýkoľvek zločin. Dospel preto k záveru, že na území Slovenskej republiky sa im doplnková ochrana neposkytne.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľky s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľky a jej detí existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľke a jej deťom bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S týmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľka požiadala o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodov totožných ako v roku 2008 (pričom azyl jej ani jej deťom udelený nebol), doplnených o ďalší dôvod a to, že mali obavy pred otcom dievčaťa, ktoré učila princípom mormónskej viery, keďže jej otec si to neprial a dievča následne po tom, čo na schôdzky členov mormónskej cirkvi na žiadosť otca prestalo chodiť, zomrelo v nemocnici po pokuse o samovraždu. V danom prípade

dôvody uvádzané navrhovateľkou už v prvej žiadosti neboli relevantnými dôvodmi pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle a ani ďalší dôvod – obavy pred otcom dievčaťa – nemožno subsumovať pod relevantné dôvody pre udelenie azylu, nakoľko išlo o osobný konflikt a nebolo nijako preukázané, že by konanie otca dievčaťa bolo vykonávané, podporované či trpené štátnymi orgánmi v Arménsku a keďže navrhovateľka svoj problém neoznámila príslušným orgánom v domovskej krajine, nebola ani preukázaná neschopnosť resp. neochota štátnych orgánov v Arménsku poskytnúť jej pomoc.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľky o údajných vyhrážkach zo strany otca dievčaťa, ktorý bol povolaním policajt, by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľky dôvodné, pretože navrhovateľka nepreukázala, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok jej odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými vyhrážkami zo strany súkromnej osoby. Navrhovateľka sa podľa vlastného vyjadrenia na políciu neobrátila.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľka ani jej deti nenaplnili podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil, pretože ich údajné problémy so súkromnou osobou nebolo možné pričítať verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa so žiadosťou o poskytnutie ochrany oficiálne ani neobrátila.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale bolo by u nich (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak

nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadala navrhovateľka o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľka a jej deti nepreukázali opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákone o azyle a nesplnili podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolací súd k námietke navrhovateľky, že im mal byť udelený azyl z humanitných dôvodov, považuje za dôležité uviesť, že zákon o azyle výslovne neukladá povinnosť správneho orgánu uviesť do výroku negatívne rozhodnutie o neudelení azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle. Keďže nejde o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu, ktorý nie je preskúmateľný súdom, námietka navrhovateľky, že správny orgán nedostatočne zdôvodnil neudelenie azylu z humanitných dôvodov, neobstojí. Odporca dôvody žiadosti o azyl za humanitné dôvody nevyhodnotil už v prvom azylovom konaní, pričom žiadne iné dôvody uvedené neboli.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľom, ktorí nemali úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. júna 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová